

Doop van de Heer

Lc. 3, 15-22

We vieren dit weekend het feest van de doop van de Heer: het is het slotakkoord van de Kersttijd, maar tegelijk ook de ouverture van Jezus' openbaar leven. En bovenaan dat leven staat dan die ene zin uit het Evangelie van net: "Gij zijt mijn Zoon, mijn welbeminde". In feite is dat één van de grootste en schoonste dingen die ge tegen iemand kunt zeggen.

We weten vanuit het Evangelie dat Jezus' leven lang niet altijd simpel is geweest. Hij vond veel valkuilen op zijn weg: de valstrikken die soms uitgezet werden (mogen we belasting betalen aan de keizer), de schijnheiligheid (Hij noemt de Farizeeën witgekalkte graven), vijandigheid, kortzichtigheid, onbegrip enz. En dan was er nog de angst en het lijden van Goede Vrijdag. Maar doorheen dat alles is Hem blijkbaar steeds dat ene bijgebleven: Ik word bemind. En wie bemind wordt, weet zich ook gedragen. In die zin zoudt ge ook kunnen zeggen: in wezen moet Jezus altijd een diep gelukkig mens geweest zijn vanuit die ervaring.

Daarmee raakt Hij eigenlijk aan de diepste behoefte van iedere mens: door iemand aanvaard en bemind zijn. Niets maakt zo ongelukkig als het gevoel: ze houden niet van mij, er is niemand voor wie ik iets betekenen, het maakt helemaal niets uit of ik nu leef of dood ben: niemand zou me echt missen. Ge kunt dan een inkomen hebben van een topmanager, het knapste snoetje hebben uit de omtrek of ronkende titels dragen: dat helpt allemaal niets. Het gevoel dat ge ten diepste eenzaam zijt kan er niet door verdwijnen. Om écht gelukkig te zijn heeft een mens iemand nodig wat de psychologie de "significante andere" noemt.

Dat kan eigenlijk maar door één ding: "Gij zijt mijn welbeminde". Dat staat niet alleen boven Jezus' leven, maar boven het leven van iedere mens. En als dat besef écht binnen zou komen bij mensen, zou er dan niet enorm veel anders zijn dan nu...? Maar dat besef voor ogen houden valt soms zwaar. Want daar hebt ge dat lastige kind weer wat altijd zit te klieren bij de communievoorbereiding. Is dat soms iemand in wie God welbehagen heeft? Ja, God heeft hem lief. En daar hebt ge die oude vrouw weer die constant over Jan en alleman iets te roddelen heeft. Zou God in zo iemand zijn welbehagen hebben? Ja, God heeft haar lief. Of wat dacht ge van die schijnheilige: zijn woorden smaken we zoet, maar zijn daden zijn zo bitter als gal. En toch heeft God hem lief. Hoe bont mensen het a.h.w. soms ook maken: die belofte van God die Hij bij ieder doopsel uitspreekt blijft staan.

Dat besef, dat geloof helpt me ook mezelf te aanvaarden met mijn hoeken en kanten, ook als anderen me soms lastig vinden. Want ik mag geloven dat ik doorheen alles door God aanvaard ben, helemaal zonder mijn eigen toedoen, zonder enige verdienste van mij, eenvoudigweg omdat Hij mij liefheeft.

In die zin is het doopsel één van de grootste gaven die God ons in dit leven kan schenken. En u laten dopen betekent in feite niets anders als: dat aanbod van

God aannemen, “ja” zeggen op zijn liefde zoals iedere liefde een antwoord vraagt. En gedoopt zijn wordt dan tegelijk ook een levenslange opgave: die liefde Gods toe te laten, te laten groeien en voor te leven in alle omstandigheden van het leven. En daar kunt ge niet vroeg genoeg mee beginnen. Amen.

Johan Goris, pastoor